

У Републици Српској данас је Дан жалости поводом обележавана више од три деценије од страдања 3.267 Срба у средњем Подрињу и Бирчу.

Одлуку о проглашењу Дана жалости донела је раније влада Републике Српске, преноси РТРС.

Централна комеморација поводом страдања 3.267 Срба средњег Подриња и Бирча од 1992. до 1995. године биће одржана данас у Братунцу, уз поруку "У Братунац се не зове, у Братунац се иде".

Помен се организује поводом 34 године од великог страдања Срба на Петровдан 1992. године у селима око Сребренице и Братунца, када је убијено 69 цивила и војника, а заробљено 22, од којих нико није преживео.

Целодневни програм почеће у девет часова дочеком патријарха Порфирија испред цркве у Братунцу.

Поглавару Српске православне цркве на литургији ће саслуживати митрополит дабробосански Хризостом и више архијереја СПЦ.

Након свете архијерејске литургије, у 11.30 часова кренуће литија од братуначке цркве до градског и војничког гробља у Братунцу, где ће бити служен парастос свим жртвама Средњег Подриња и Бирча.

На том месту ће беседу одржати патријарх српски Порфирије и званичници Републике Српске и Републике Србије.

И у дистрикту Брчко данас је Дан жалости поводом обележавања више од три деценије од страдања српског народа у средњем Подрињу и Бирчу.

Дан жалости у РС: Зашто западни амбасадори не желе да виде тугу Братунца и страдање Срба у Подрињу

У Републици Српској данас је дан жалости, дан посвећен страдању најмање 3.267 Срба у средњем Подрињу и Бирчу током рата 1992. – 1995. У Братунцу, у порти храма Успења Пресвете Богородице, патријарх српски господин Порфирије служиће са архијерејима свету архијерејску литургију, на гробљу у Братунцу, поред хумки стотина страдалих, биће под слоганом "У Братунац се не зове, у Братунац се иде" одржана централна комеморација.

Долазак у Братунац потврдио је амбасадор Руске Федерације Игор Калабухов. Ни једна од западних амбасада у Сарајеву није потврдила долазак својих представника на комеморацију на којој ће бити обележено страдање Срба.

"Нажалост, очекујемо да ће, као и претходних година, представници западних амбасада изостати, иако су уредно позвани", изјавио је секретар Организационог одбора за обележавање страдања Срба Александар Стевић.

Годинама већ, мештани Братунца, од којих многи тешко пострадали током рата 1992. – 1995, остали у рату без својих најближих, били сведоци тешких злочина, гледају како 11. јула ујутру, ескорти са бројним амбасадорима западних земаља пролазе ка Поточарима где се тог дана обележава страдање сребреничких Бошњака.

За све ове године, ни један од тих амбасадора није свратио до спомен собе у Братунцу, само пар стотина метара даље, у којој су изложене фотографије побијених Срба међу којима је највише деце, жена, старијих људи.

Од раскрснице у Братунцу са које се скреће према Поточарима до села Бјеловац је тек пет - шест километара, али ни тамо ни један од западних амбасадора за све ове године није свратио.

У том селу је кућа Славке Матић, двориште у коме су борци Насера Орића из Сребренице 14. децембра 1992. године убили Славкине ћерке Гордану и Сњежану и мужа Средоја.

Гордану је Славка нашла у купатилу, у локви крви, мртва Сњежана била је на кућном прагу, Средоје под јабуком у дворишту.

Сњежани је било тек 26, Гордани 24 године.

И Залазје, које је само десетак, петнаест километара од Братунца, место је великих српских страдања. Тамо су на Петровдан 1992. снаге Насера Орића починиле масакр, побијено је 69 мештана, село је данас, сем пар породица које су ту лети, потпуно празно.

И пут од Саса према Залазју, или са друге стране од Сребренице до Залазја ових дана је сабласно пуст, зарастао у трње па је њиме тешко и проћи.

"Овде је била кућа, стара, власништво Ракића, предвече на Петровдан, пре повлачења, Орићеви су у кући затекли десетак рањеника, Срба, наслагали су преко њих аутомобилске гуме. На овом месту ти мученици живи су изгорели. Све то из суседне куће, сакривени испод крова, са бомбама у рукама гледали су троје-четворо мештана... Срећом, нису их нашли али јесу власника куће кога су живог запалили, препознали смо га само по панталонама", сведочио је за РТ Балкан пре коју годину на Залазју, мештанин Миле Станојевић коме су тог дана убили брата Божа, нешто раније и брата Радисава.

Судија Миливоје Иванишевић тешким трудом и радом исписао је одмах после рата мучну Студију односно Меморандум о ратним злочинима и злочину геноцида у источној Босни (општине Братунац, Сребреница, Скелани) против Срба од априла 1992. до априла 1993. У документу је наведено је да је у том периоду нападнуто и спаљено близу 100 насеља са српском популацијом у том делу БиХ.

И као што амбасадора западних земаља неће данас бити у Братунцу да виде размере страдања Срба у овом делу Босне и Херцеговине, тако ни овај Меморандум упућен на адресе УН, Стејт Департамента, ЦИА-е, није наишао на шири одјек. Ни тада ни касније.

"Циљ терора над Србима је разоткривен и исти је као и током претходних ратова – да се протјерају Срби из ових региона – и зато иза сваког напада на српска села остају само разарање, спаљени објекти, опљачкана и уништена имовина, уништени споменици, гробља и цркве", наведено је у поменутом документу.

Према наводима из овог документа, чак и пре јесени 1992. године област Сребренице била је потпуно етнички очишћена од Срба. У тој области уништена су и спаљена села Блажијевићи (у селу до рата живела 133 становника српске националности), Бабуљице (52), Божићи (152), Брежани (271), Брезовица (64), Бујаковићи (166), Чичевци (180), Гај

(187), Гладовићи (538), Гостиљ (113), Костоломци (234), Крњићи (114), Међе (130), Обади (684), Ораховица (334), Осредак (195), Подравање (413), Постоље (107), Прибидоли (207), Прибојевићи (124), Радошевићи (201), Ратковићи (338), Топлица (254), Биогор (99), Жабоквица (598).

Исту судбину претрпело је и много села у општини Братунац. Скоро потпуно уништена села Бањевићи (у селу је до рата живело 38 Срба), Биљача (17), Бјеловац (238), Бљечева (71), Бољевићи (415), Брана Бачићи (236), Факовићи (115), Бранча (152), Јакетићи (102), Јежештица (502), Кравица (353), Липеновићи (235), Лозница (132), Магашићи (353), Млечва (196), Мратинци (218), Оправдићи (434), Сикирић (201), Станатовићи (206), Тегаре (222), Витковићи (200), Вранешевићи (211), Загони (480), Жлијебац (377).

"Колективни починиоци" су, како је наведено у поменутом Меморандуму који је постао званичан документ Владе СРЈ, "муслиманске војне или паравојне јединице".

"Како год да их назовемо, али, у сваком случају то су формације и групе које су се састојале претежно од сељана из околних муслиманских села и, у знатно мањем броју, дошљака и плаћеника из земље или иностранства", наведено је у Меморандуму.

Чињеница је такође да је средином априла 1992. године резолуцијом СБ УН Сребреница проглашена за заштићену зону Уједињених нација. Јасуши Акаши изасланик генералног секретара УН за Балкан од јануара 1994. до новембра 1995. у интервјуу за "Политику" 2011. године рекао је да је Сребреница "у почетку била демилитаризована, али да су се „босанске трупе касније вратиле".

"Тако да су те заштићене зоне, не само Сребреница постале базе за трупе босанских муслимана које су се ту одмарале и реорганизовале. Ту им је стизало оружје са оближњих аеродрома", рекао је тада Акаши потврђујући да су "кад је почео Младићев напад на Сребреницу тамо биле стационарне муслиманске трупе", а да је "њихов командант (Насер Орић) неколико месеци пре напада отишао у Сарајево и није се вратио", навео је Акаши.

Велика већина злочина у средњем Подрњу, Бирчу почињена је на велике православне

празнике. Ти злочини пописи су тешких бестијалности, непочинстава.

На Видовдан 1992. у Ратковићима, засеок Брађевина, заклан је Стојан Стевановић, на обдукцији, на његовом телу регистровано је још 17 убодних рана.

У Брежанима крај Сребренице 30. јуна 1992. године, убијено је 32 мештана. Видоја Лазића нападачи су разапели на стаблу крушке, ту је и нађен. Милева Ранкић тог дана остала је без синова Мирослава (21) и две године старијег Драгослава као и без мужа Милицава.

Крајем јула у Доњој Каменици, општина Зворник, зверски је убијен Слободан Стојановић, 12 година стар. Тело је касније нађено у масовној гробници.

Почетком августа, у Жежштици крај Братунца, снаге из Сребренице убиле су осморо људи, Анђељку Млађеновићу одсечена је глава, однета у Сребреницу и никад није нађена.

На Божић 1993. снаге 28. дивизије из Сребренице напале су Кравицу, убијено је 49 мештана, међу њима много старих, деце. За снагама 28. дивизије ишле су хиљаде цивила из Сребренице, у пљачку.

Девет дана касније, у Скеланима, на Дрини, убијено је 69 мештана. Убијени Александар Димитријевић имао је само пет година, а његов брат Радисав 12. Дечаци су, по сведочењима, убијени из снајепера.

(РТ Балкан)